

1 Het was in de tijd van Ahasjverosj, de Ahasjverosj die regeerde over een rijk dat zich uitstreckte van Hodoe tot Koesj en dat honderdzevenentwintig provincies telde. ²⁻³In het derde jaar van zijn regering, toen hij in de burcht van Sjoesjan zetelde, richtte deze koning Ahasjverosj een feestmaal aan voor al zijn rijksgroten en hoge functionarissen; alle bevelhebbers van het leger van Perzië en Medië, de adel en de hoofden van de provincies waren aanwezig. ⁴Vele dagen spreidde hij de rijkdom en luister van zijn koningschap tentoon en de pracht en praal van zijn majesteit – honderdtachtig dagen lang.

⁵Toen deze dagen voorbij waren, richtte de koning een feestmaal aan voor alle bewoners van de burcht van Sjoesjan, van hoog tot laag. Dit duurde zeven dagen, en het werd gehouden in de binnenhof van de tuin van het koninklijk paleis. ⁶Draperieën van fijn linnen, wit en blauwpurper van kleur, waren aan albasten zuilen bevestigd met roodpurperen koorden van byssus en zilveren ringen; op een mozaïekvloer van porfier, albast, parelmoer en gekleurde stenen stonden rustbanken van goud en zilver. ⁷Er werd wijn geschonken in gouden bekertjes, de ene nog fraaiër dan de andere, en er was koninklijke wijn in overvloed, zoals men dat bij een koning mag verwachten. ⁸En bij het drinken gold de regel: geen beperkingen;^o de koning had alle hofmeesters opgedragen aan ieders wensen tegemoet te komen. ⁹Ook Wasjti, de koningin, richtte een feestmaal aan, voor de vrouwen in het paleis van koning Ahasjverosj.

¹⁰Op de zevende dag, toen de koning door de wijn in een vrolijke stemming was, beval hij Mehoeman, Bizeta, Charvona, Bigta, Avagta, Zetar en Karkas – de zeven eunuchen die zijn persoonlijke

1:8 *geen beperkingen* – Ook mogelijk is de vertaling: ‘geen dwang’.

א וַיְהִי בַיָּמִים אֲחַשְׁוֵרוֹשׁ הוּא
אֲחַשְׁוֵרוֹשׁ הַמֶּלֶךְ מֵהַדּוֹ וְעַד־
כּוֹשׁ שֶׁבַע וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה:
² בַּיָּמִים הָהֵם כְּשֶׁבַת | הַמֶּלֶךְ
אֲחַשְׁוֵרוֹשׁ עַל כֶּסֶף מַלְכוּתוֹ אֲשֶׁר
בְּשׁוֹשַׁן הַבֵּירָה: ³ בְּשָׁנַת שְׁלוֹשׁ
לְמַלְכוֹ עָשָׂה מִשְׁתֵּה לְכָל־שָׂרָיו
וְעַבְדָּיו חֵיל | פָּרַס וּמְדֵי הַפְּרָתָמִים
וְשָׂרֵי הַמְּדִינֹת לְפָנָיו: ⁴ בְּהֵרָאֲתוֹ
אֶת־עֵשֶׂר כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ וְאֶת־יָקָר
תְּפָאֶרֶת גְּדוּלָּתוֹ יָמִים רַבִּים שְׂמוֹנִים
וּמֵאָת יוֹם: ⁵ וּבְמַלְוֹאת | הַיָּמִים
הָאֵלֶּה עָשָׂה הַמֶּלֶךְ לְכָל־הָעַם
הַנִּמְצָאִים בְּשׁוֹשַׁן הַבֵּירָה לְמַגְדוֹל
וְעַד־קֶטֶן מִשְׁתֵּה שֶׁבַע־יָמִים בְּחֶצֶר
גִּנַּת בֵּיתָן הַמֶּלֶךְ: ⁶ חֹר | בְּרַפֶּס
וּתְכֵלֶת אַחוּז בְּחַבְלֵי־בוּץ וְאַרְגָּמָן
עַל־גְּלִילֵי כֶּסֶף וְעַמּוּדֵי שֵׁשׁ מְטוֹת |
זָהָב וְכֶסֶף עַל רִצְפַת בַּה־טֹוֹשׁשׁ
וְדָר וְסַחֲרָת: ⁷ וְהַשְּׂקוֹת בְּכָל־יְהוָה
וּכְלִים מִכֶּלִים שׁוֹנִים וַיִּין מַלְכוּת
רַב כִּי־ד הַמֶּלֶךְ: ⁸ וְהַשְּׂתִיָּה כִּדָּת אֵין
אַנְס כִּי־כֵן | יִסַּד הַמֶּלֶךְ עַל כָּל־רַב
בֵּיתוֹ לַעֲשׂוֹת כְּרָצוֹן אִישׁ־וְאִישׁ:
⁹ גַּם וְשִׁתֵּי הַמַּלְכָּה עָשְׂתָה מִשְׁתֵּה
נָשִׁים בֵּית הַמַּלְכוּת אֲשֶׁר לְמֶלֶךְ
אֲחַשְׁוֵרוֹשׁ: ¹⁰ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי כְּטוֹב
לִב־הַמֶּלֶךְ בִּיּוֹן אֲמַר לְמַהוּמָן
בְּזֵתָא חֲרַבּוֹנָא בְּגִתָּא וְאַבְגָּתָא
זֵתָר וְכַרְכָּס שֶׁבַע־הַסְּרִיסִים
הַמְּשָׁרְתִים אֶת־פְּנֵי הַמֶּלֶךְ

dienaren waren –¹¹ om koningin Wasjti, getooid met de koninklijke hoofdband, bij hem te brengen; hij wilde de rijksgroten van de volken haar schoonheid laten zien, want zij was mooi.¹² Maar toen haar het bevel van de koning door de eunuchen werd overgebracht, weigerde koningin Wasjti te komen. Dit ergerde de koning zeer en hij ontstak in woede.

¹³ Hij wendde zich tot de wijzen, die kennis bezaten van het verleden. De koning was namelijk gewoon zijn zaken voor te leggen aan al zijn wets- en rechtsgeleerden.¹⁴ Zijn meest vertrouwde raadsheren waren Karsjena, Sjetar, Admata, Tarsjiesj, Meres, Marsena en Memoechan, de zeven rijksgroten van Perzië en Medië; zij hadden vrij toegang tot de koning en bekleedden de hoogste posten in het rijk.¹⁵ ‘Wat zegt de wet?’ vroeg de koning. ‘Wat moet er gebeuren met koningin Wasjti, nu ze geen gehoor heeft gegeven aan het koninklijk bevel dat haar door de eunuchen is overgebracht?’¹⁶ Daarop verklaarde Memoechan ten overstaan van de koning en de rijksgroten: ‘Niet alleen tegenover de koning heeft koningin Wasjti zich misdragen, maar ook tegenover alle rijksgroten en alle volken in de provincies van koning Achasjverosj.¹⁷ Immers, wat de koningin heeft gedaan, zal alle vrouwen ter ore komen en hen ertoe aanzetten hun echtgenoten te minachten. Ze zullen zeggen: “Koning Achasjverosj gaf bevel om koningin Wasjti bij hem te brengen, maar ze kwam niet.”¹⁸ Nog vandaag zullen de vrouwen van alle rijksgroten van Perzië en Medië, zodra ze hebben gehoord wat de koningin heeft gedaan, zich hierop beroepen tegenover hun echtgenoten, en dat zal leiden tot veel minachting en ergernis.¹⁹ Als het de koning goeddunkt, laat hij dan een koninklijk besluit uitvaardigen dat schriftelijk in de wetten van Perzië en Medië wordt vastgelegd, zodat het niet kan worden herroepen. Hierin moet bepaald worden dat Wasjti koning Achasjverosj niet meer onder ogen mag komen en dat de koning haar koninklijke waardigheid aan een ander zal geven, die beter is dan zij.²⁰ Als in het hele rijk – en dat is groot! – bekend wordt dat de koning een dergelijke verordening heeft uit-

אֶחָשׁוּרוֹשׁ: ¹¹ לְהָבִיא אֶת־וְשֹׁתֵי
הַמְּלָכָה לְפָנָי הַמֶּלֶךְ בְּכֶתֶר מַלְכוּת
לְהִרְאוֹת הָעַמִּים וְהַשָּׂרִים אֶת־יְפִיָּהּ
כִּי־טוֹבֵת מְרָאָה הִיא: ¹² וְתַמְאֵן
הַמְּלָכָה וְשֹׁתֵי לְבוֹא בְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ
אֲשֶׁר בְּיַד הַסְּרִיסִים וַיִּקְצַף הַמֶּלֶךְ
מְאֹד וַחֲמָתוֹ בָּעֵרָה בּוֹ: ¹³ וַיֹּאמֶר
הַמֶּלֶךְ לַחֲכָמִים יִדְעֵי הָעֵתִים כִּי־
כֹן דָּבַר הַמֶּלֶךְ לְפָנָי כָּל־יְדַעֵי דָת
וְדִין: ¹⁴ וְהִקְרַב אֵלָיו כָּרְשֵׁנָא שֶׁתַּר
אֲדַמְתָּא תַרְשִׁישׁ מֶרְס מְרִסְנָא
מְמוּכָן שְׁבַעַת שָׂרֵי | פָּרְס וּמְדֵי
רְאִי פְּנֵי הַמֶּלֶךְ הַיֹּשְׁבִים רְאֵשְׁנָה
בְּמַלְכוּת: ¹⁵ כְּדַת מֵה־לְעֵשׂוֹת
בְּמַלְכָּה וְשֹׁתֵי עַל | אֲשֶׁר לֹא־עָשְׂתָה
אֶת־מְאָמַר הַמֶּלֶךְ אֶחָשׁוּרוֹשׁ בְּיַד
הַסְּרִיסִים: ¹⁶ וַיֹּאמֶר מוּמְכָן
[מְמוּכָן] לְפָנָי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים לֹא
עַל־הַמֶּלֶךְ לְבַדּוֹ עָוְתָה וְשֹׁתֵי הַמְּלָכָה
כִּי עַל־כָּל־הַשָּׂרִים וְעַל־כָּל־הָעַמִּים
אֲשֶׁר בְּכָל־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֶחָשׁוּרוֹשׁ:
¹⁷ כִּי־יֵצֵא דְבַר־הַמְּלָכָה עַל־כָּל־
הַנְּשִׁים לְהַבְּזוֹת בְּעִלְיָהֶן בְּעִינֵיהֶן
בְּאִמְרָם הַמֶּלֶךְ אֶחָשׁוּרוֹשׁ אָמַר
לְהָבִיא אֶת־וְשֹׁתֵי הַמְּלָכָה לְפָנָיו
וְלֹא־בָּאָה: ¹⁸ וְהַיּוֹם הַזֶּה תֵּאֲמַרְנָה |
שָׂרוֹת פָּרְס־וּמְדֵי אֲשֶׁר שָׁמְעוּ אֶת־
דְּבַר הַמְּלָכָה לְכָל שָׂרֵי הַמֶּלֶךְ וּכְדֵי
בְּזִיוֹן וְקִצְף: ¹⁹ אִם־עַל־הַמֶּלֶךְ טוֹב
יֵצֵא דְבַר־מַלְכוּת מִלְּפָנָיו וַיִּכְתֹּב בְּדַתִּי
פָּרְס־וּמְדֵי וְלֹא יַעֲבוֹר אֲשֶׁר לֹא־
תָּבוֹא וְשֹׁתֵי לְפָנָי הַמֶּלֶךְ אֶחָשׁוּרוֹשׁ
וּמַלְכוּתָהּ יִתֵּן הַמֶּלֶךְ לְרַעוּתָהּ הַטּוֹבָה
מִמֶּנָּה: ²⁰ וַנִּשְׁמַע פְּתֻגָם הַמֶּלֶךְ
אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה בְּכָל־מַלְכוּתוֹ כִּי רַבָּה

gevaardigd, dan zullen alle vrouwen, van de hoogste tot de laagste, hun echtgenoten met respect bejegenen.’

²¹ Het voorstel van Memoechan vond instemming bij de koning en de rijksgroten, en de koning volgde het op. ²² Hij stuurde brieven naar alle provincies van zijn rijk, naar elke provincie in haar eigen schrift en naar elk volk in zijn eigen taal. Daarin stond dat iedere man thuis heer en meester moest zijn, en ook dat hij de taal van zijn eigen volk moest spreken.

2 Na verloop van tijd, toen de woede van koning Achasjverosj bedaald was, gingen zijn gedachten weer uit naar Wasjti; hij overdacht wat ze had gedaan en wat er over haar besloten was. ² Daarom opperden zijn kamerdienaars: ‘Er zouden voor de koning mooie jonge meisjes gezocht moeten worden, meisjes die nog maagd zijn. ³ De koning zou in alle provincies van zijn rijk gevormachtigden moeten aanstellen met de opdracht op zoek te gaan naar de mooiste meisjes en die bij elkaar te brengen in de burcht van Sjoesjan, in het vrouwenverblijf. Daar zouden ze onder toezicht van Hegai moeten worden gesteld, de eunuch die de koning als haremwachter dient, en een schoonheidsbehandeling moeten krijgen. ⁴ En het meisje dat de koning het meest bevalt, zou dan koningin moeten worden in de plaats van Wasjti.’ Dit voorstel vond instemming bij de koning en hij voerde het uit.

⁵ Nu woonde er in de burcht van Sjoesjan een zekere Mordechai, een Jood. Hij was een zoon van Jaïer, de zoon van Sjimi, de zoon van Kiesj, uit de stam Binjamien. ⁶ Hij was een van de mensen die samen met Jechonja, de koning van Jehoeda, door koning Nevoechadnetsar van Babylonië als ballingen uit Jeroesjalajim waren weggevoerd. ⁷ Deze Mordechai was de pleegvader van Hadasa, ook Ester genoemd, die een nicht van hem was en geen vader of moeder meer had. Na de dood van haar ouders had Mordechai haar als dochter aangenomen. Het meisje was lieflijk en mooi. ⁸ Toen nu het besluit van de koning in een verordening bekend was gemaakt en er veel meisjes bij elkaar werden gebracht in de burcht van Sjoesjan, waar ze onder toezicht van Hegai kwamen

היא וכל הנשים יתנו יקר לבעליהן
למגדול ועד קטן: ²¹ ויטב הדבר
בעיני המלך והשרים ויעש המלך
כדבר ממוכן: ²² וישלח ספרים
אל כל מדינות המלך אל מדינה
ומדינה ככתבה ואל עם ועם
כלשונו להיות כל איש שרר בביתו
ומדבר כלשון עמו:

ב אחר הדברים האלה כשך
חמת המלך אחשוורוש זכר
את ושתיו ואת אשר עשתה ואת
אשר נגזר עליה: ² ויאמרו נערי
המלך משרתיו יבקשו למלך נערות
בתולות טובות מראה: ³ ויפקד
המלך פקידים בכל מדינות מלכותו
ויקבצו את כל הנערות בתולה טובת
מראה אל שושן הבירה אל בית
הנשים אליד הגא סרים המלך
שמר הנשים ונתון תמרקהן:
⁴ והנערה אשר תיטב בעיני המלך
תמלך תחת ושתיו ויטב הדבר
בעיני המלך ויעש כן: ⁵ איש
יהודי היה בשושן הבירה ושמו
מרדכי בן יאיר בן שמעי בן קיש
איש ימיני: ⁶ אשר הגלה מירושלים
עם הגלה אשר הגלתה עם יכניה
מלך יהודה אשר הגלה נבוכדנצר
מלך בבל: ⁷ ויהי אמן את הדסה
היא אסתר בת דודו כי אין לה
אב ואם והנערה יפת תאר וטובת
מראה ובמות אביה ואמה לקחה
מרדכי לו לבת: ⁸ ויהי בהשמע
דבר המלך ודתו ובהקבץ נערות
רבות אל שושן הבירה אליד הגי

te staan, werd ook Ester naar het koninklijk paleis overgebracht en onder toezicht van deze haremwachter gesteld. ⁹ Het meisje stond hem aan en won zijn genegenheid. Daarom liet hij haar zonder uitstel de schoonheidsbehandeling en het voorgeschreven voedsel geven en stelde hij zeven voortreffelijke dienaressen uit het koninklijk paleis tot haar beschikking. Bovendien bracht hij haar samen met deze dienaressen over naar het mooiste gedeelte van het vrouwenverblijf. ¹⁰ Ester had niet verteld uit welk volk of welke familie ze stamde; Mordechai had haar namelijk op het hart gedrukt dit niet bekend te maken. ¹¹ En iedere dag wandelde Mordechai langs de voorhof van het vrouwenverblijf om te weten te komen hoe het met Ester ging en wat er met haar zou gebeuren.

¹² Een meisje was aan de beurt om de nacht met koning Achasjverosj door te brengen wanneer na twaalf maanden haar schoonheidsbehandeling overeenkomstig de voorschriften voor de vrouwen voltooid was: zes maanden werd ze behandeld met mirreolie, zes maanden met balsem en andere schoonheidsmiddelen. ¹³ En telkens als er een meisje na deze voorbereiding naar de koning ging, werd haar uit het vrouwenverblijf alles wat ze wenste meegegeven naar het koninklijk paleis. ¹⁴ 's Avonds ging ze daar naar binnen, 's morgens keerde ze terug; ze kwam dan in een ander deel van het vrouwenverblijf, dat onder toezicht stond van Sjaäsjgaz, de eunuch die de koning diende als bewaker van de bijvrouwen. Ze ging niet opnieuw naar de koning, tenzij hij haar begeerde en zij persoonlijk bij hem werd ontboden.

¹⁵ Toen het de beurt was van Ester – de dochter van Avichajil, die een oom was van haar pleegvader Mordechai – verlangde zij niets anders mee te nemen dan wat haar werd aangeraden door Hegai, de eunuch die de koning als haremwachter diende. En allen die Ester zagen, keken vol bewondering naar haar. ¹⁶ Zo werd Ester bij koning Achasjverosj gebracht, in het koninklijk paleis, in het zevende jaar van zijn regering, in de tiende maand, de maand tevet. ¹⁷ En de koning voelde voor Ester meer liefde dan voor alle andere vrouwen, meer

וּתְלַקַּח אֶסְתֵּר אֶל־בַּיִת הַמֶּלֶךְ אֶל־
 יָד הַגִּי שֹׁמֵר הַנְּשִׁים: ⁹ וּתֵיטֵב הַנְּעִרָה
 בְּעֵינָיו וּתְשֵׂא חֶסֶד לְפָנָיו וַיְבַהֵל
 אֶת־תְּמָרוּקִיָּה וְאֶת־מְנוּתָהּ לְתֵת לָהּ
 וְאֵת שְׁבַע הַנְּעִרוֹת הָרְאיוֹת לְתֵת־לָהּ
 מִבַּיִת הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁנֶה וְאֶת־נְעִירוֹתֶיהָ
 לְטוֹב בַּיִת הַנְּשִׁים: ¹⁰ לֹא־הִגִּידָה
 אֶסְתֵּר אֶת־עַמָּהּ וְאֶת־מִלְדֻתָּהּ כִּי
 מְרַדְּכֵי צִוָּה עָלֶיהָ אֲשֶׁר לֹא־תִגִּיד:
¹¹ וּבְכָל־יוֹם וַיּוֹם מְרַדְּכֵי מִתְּהִלָּה לְפָנָיו
 חָצַר בֵּית־הַנְּשִׁים לְדַעַת אֶת־שְׁלוֹם
 אֶסְתֵּר וּמַה־יַּעֲשֶׂה בָּהּ: ¹² וּבְהִגִּיעַ
 תֹּר נְעִרָה וְנְעִרָה לְבֹא | אֶל־הַמֶּלֶךְ
 אַחֲשֻׁרוּשׁ מִקֵּץ הַיּוֹת לָהּ כַּדַּת
 הַנְּשִׁים שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ כִּי בֵּן
 יִמְלֹאוּ יְמֵי מְרוּקִיָּהן שְׁשֶׁה חֳדָשִׁים
 בְּשִׁמּוֹן הַמֶּר וּשְׁשֶׁה חֳדָשִׁים בְּבִשְׂמִים
 וּבְתְמָרוּקֵי הַנְּשִׁים: ¹³ וּבִזְהָ הַנְּעִרָה
 בָּאָה אֶל־הַמֶּלֶךְ אֵת כָּל־אֲשֶׁר תִּאֲמַר
 יִנָּתֵן לָהּ לְבֹא עִמָּהּ מִבַּיִת הַנְּשִׁים
 עַד־בַּיִת הַמֶּלֶךְ: ¹⁴ בְּעָרַב | הִיא בָּאָה
 וּבְבֹקֶר הִיא שָׁבָה אֶל־בַּיִת הַנְּשִׁים
 שְׁנֵי אֶל־יָד שְׁעֵשֶׂגוֹ סְרִיס הַמֶּלֶךְ
 שֹׁמֵר הַפִּילֻגְשִׁים לֹא־תָבֹא עוֹד
 אֶל־הַמֶּלֶךְ כִּי אִם־חֲפֵץ בָּהּ הַמֶּלֶךְ
 וְנִקְרָאָה בְּשֵׁם: ¹⁵ וּבְהִגִּיעַ תֹּר־אֶסְתֵּר
 בַּת־אֲבִיחַיִל | דָּד מְרַדְּכֵי אֲשֶׁר
 לָקַח־לוֹ לְבַת לְבֹא אֶל־הַמֶּלֶךְ לֹא
 בִקְשָׁה דָּבָר כִּי אִם אֶת־אֲשֶׁר יֹאמַר
 הַגִּי סְרִיס־הַמֶּלֶךְ שֹׁמֵר הַנְּשִׁים
 וְתֵהִי אֶסְתֵּר נְשֵׂאת חֹן בְּעֵינָיו כָּל־
 רְאִיָּה: ¹⁶ וּתְלַקַּח אֶסְתֵּר אֶל־הַמֶּלֶךְ
 אַחֲשֻׁרוּשׁ אֶל־בַּיִת מְלָכוֹתוֹ בַּחֹדֶשׁ
 הָעֲשִׂירִי הוּא־חֹדֶשׁ טֵבֵת בְּשָׁנַת־
 שְׁבַע לְמְלָכוֹתוֹ: ¹⁷ וַיֵּאָהֵב הַמֶּלֶךְ

dan alle andere meisjes verwierf zij zijn bewondering en genegenheid. Daarom deed hij haar de koninklijke hoofdband om en maakte haar koningin in de plaats van Wasjtī.¹⁸ De koning richtte een groot feestmaal aan voor al zijn rijksgroten en hoge functionarissen, het Feestmaal van Ester. Ook kondigde hij voor alle provincies een rustdag^o af, en met een vrijgevigheid die men van een koning mag verwachten deelde hij geschenken uit.

¹⁹ Eens, toen er opnieuw jonge meisjes bij elkaar werden gebracht, deed Mordechai dienst in de Koningspoort. ²⁰ Ester had nog steeds niet verteld uit welke familie of welk volk ze stamde, zoals Mordechai haar op het hart had gedrukt; ze gehoorzaamde Mordechai zoals voorheen, toen hij als pleegvader voor haar zorgde. ²¹ Toen Mordechai dus in de Koningspoort zat, gebeurde het dat twee eunuchen die de koning als lijfwacht dienden, Bigtan en Teresj, uit verbittering een plan beraamden om koning Achasjverosj om het leven te brengen. ²² Dit voornemen kwam Mordechai ter ore en hij bracht koningin Ester ervan op de hoogte, en Ester vertelde namens Mordechai alles aan de koning. ²³ De zaak werd onderzocht en de beschuldiging bleek gegrond. De beide mannen werden aan een paal gehangen. En in aanwezigheid van de koning werd dit alles opgetekend in de kronieken.

3 Na verloop van tijd gaf koning Achasjverosj een hoge positie aan Haman, de zoon van Hamedata, een nakomeling van Agag: hij plaatste hem boven alle rijksgroten aan zijn hof. ² Alle hoge functionarissen van de koning die in de Koningspoort waren, vielen telkens voor Haman op de knieën en bogen zich voor hem neer, want zo had de koning het geboden. Alleen Mordechai knielde of boog nooit voor hem. ³ De functionarissen van de koning in de Koningspoort spraken Mordechai daarover aan: ‘Waarom overtreedt u steeds het gebod van de koning?’ ⁴ Dit vroegen ze hem elke dag weer, zonder dat hij zich iets van hun woorden aantrok. Toen lichtten ze Haman erover in, om te zien

2:18 *een rustdag* – Ook mogelijk is de vertaling: ‘vrijstelling van belasting’, of: ‘amnestie’.

אֶת־אֶסְתֵּר מִכָּל־הַנְּשִׁים וַתִּשְׂאֶחָן
וַחֲסֵד לְפָנָיו מִכָּל־הַבְּתוּלוֹת וַיִּשֶׂם
כְּתֶר־מַלְכוּת בְּרֹאשָׁהּ וַיְמַלִּכֶּהָ
תַּחַת וְשָׂתִי: ¹⁸ וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ מִשְׁתֵּה
גָּדוֹל לְכָל־שָׂרָיו וְעַבְדָּיו אֶת מִשְׁתֵּה
אֶסְתֵּר וְהַנְּחָה לְמַדְיָנוֹת עֲשֵׂה וַיִּתֵּן
מִשְׂאֵת כֶּיֶד הַמֶּלֶךְ: ¹⁹ וּבַהֲקַבֵּץ
בְּתוּלוֹת שְׁנֵית וּמְרַדְכֵי יֹשֵׁב
בְּשַׁעַר־הַמֶּלֶךְ: ²⁰ אֵין אֶסְתֵּר מִגִּדַת
מוֹלְדֹתָהּ וְאֶת־עַמָּהּ כַּאֲשֶׁר צָוָה
עָלֶיהָ מְרַדְכֵי וְאֶת־מֵאֵמֶר מְרַדְכֵי
אֶסְתֵּר עֲשֵׂה כַּאֲשֶׁר הִיְתָה בְּאִמְנָה
אִתּוֹ: ²¹ בַּיָּמִים הָהֵם וּמְרַדְכֵי
יֹשֵׁב בְּשַׁעַר־הַמֶּלֶךְ קִצֵּף בְּגָתָן
וַתָּרַשׁ שְׁנֵי־סָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמַרְי
הַסֵּף וַיִּבְקְשׁוּ לְשַׁלַּח יָד בַּמֶּלֶךְ
אֲחַשְׁוֵרוּשׁ: ²² וַיִּוָּדַע הַדָּבָר לְמְרַדְכֵי
וַיִּגֵּד לְאֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וַתֹּאמֶר
אֶסְתֵּר לְמֶלֶךְ בְּשֵׁם מְרַדְכֵי:
²³ וַיִּבְקֶשׁ הַדָּבָר וַיִּמְצָא וַיִּתְּלוּ
שְׁנֵיהֶם עַל־עֵץ וַיִּכְתֹּב בְּסֵפֶר דְּבָרֵי
הַיָּמִים לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ:

ג אַחֲרַי | הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה גִּדְלוֹ
הַמֶּלֶךְ אֲחַשְׁוֵרוּשׁ אֶת־הַמֶּן
בְּן־הַמַּדְתָּא הָאֶגְגִי וַיִּנְשָׂאֵהוּ וַיִּשֶׂם
אֶת־כֶּסֶּאֱוֹ מַעַל כָּל־הַשָּׂרִים אֲשֶׁר
אִתּוֹ: ² וְכָל־עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר־
בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ כָּרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים
לְהַמֶּן כִּי־כֹן צָוָה־לוֹ הַמֶּלֶךְ וּמְרַדְכֵי
לֹא יִכְרַע וְלֹא יִשְׁתַּחֲוֶה: ³ וַיֹּאמְרוּ
עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר־בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ
לְמְרַדְכֵי מִדּוּעַ אֶתָּה עוֹבֵר אֶת
מִצְוֹת הַמֶּלֶךְ: ⁴ וַיְהִי בְּאִמְרָם
[כַּאֲמָרָם] אֵלָיו יוֹם וַיִּזֶם וְלֹא שָׁמַע

of Mordechai in zijn houding zou kunnen volharden; hij had hun namelijk verteld dat hij een Jood was.⁵ Toen Haman te weten kwam dat Mordechai niet voor hem knielde of boog, werd hij woedend,⁶ en hij besloot Mordechai uit de weg te ruimen. Maar nadat men hem had verteld uit welk volk Mordechai stamde, was de dood van Mordechai alleen hem niet genoeg: vanaf dat moment zon Haman op middelen om alle Joden in Achasjverosj' rijk om te brengen, heel Mordechais volk.

⁷In de eerste maand van het twaalfde regeringsjaar van koning Achasjverosj, de maand nisan, liet Haman in zijn persoonlijke aanwezigheid het *poer* werpen, dat wil zeggen het lot, over alle dagen en over alle maanden, een voor een, tot en met de twaalfde maand, de maand adar.⁸ Daarna zei Haman tegen koning Achasjverosj: 'Er is een bepaald volk dat over alle provincies van uw rijk verspreid leeft en te midden van de andere volken zijn eigen leven leidt. Hun wetten verschillen van die van alle andere volken en aan de wetten van de koning houden ze zich niet. De koning is er niet bij gebaat hen maar rustig hun gang te laten gaan.⁹ Als het de koning goeddukt, laat er dan een bevel op schrift worden gesteld dat ze moeten worden uitgeroeid. Dan zal ik tienduizend talent zilver afdragen aan de ambtenaren die de koninklijke schatkist beheren.'¹⁰ De koning deed zijn zegelring af en gaf die aan Haman, de zoon van Hamedata, de nakomeling van Agag, de vijand van de Joden.¹¹ 'Over uw zilver kunt u vrij beschikken,' zei hij tegen Haman, 'en ook over dat volk: doe ermee wat u het beste lijkt.'

¹²Zo werden op de dertiende dag van de eerste maand de schrijvers van de koning ontboden. Er werd een bevel op schrift gesteld dat precies zo luidde als Haman het wilde en dat gericht was aan de satrapen die de koning vertegenwoordigden, aan de gouverneurs van alle provincies en aan de vorsten van alle volken. Voor elke provincie was er een bevel in haar eigen schrift en voor elk volk in zijn eigen taal. Het werd geschreven in naam van koning Achasjverosj en met de zegelring van de koning verzegeld.¹³ En er werden door bo-

אליהם ויגידו להמן לראות היעמדו
דברי מרדכי ביהגיד להם אשר-
הוא יהודי: ⁵ וירא המן בייאין מרדכי
כרע ומשתחוה לו וימלא המן חמה:
⁶ ויבז בעיניו לשלח יד במרדכי לבדו
ביהגידו לו את-עם מרדכי ויבקש
המן להשמיד את-כל-היהודים
אשר בכל-מלכות אחשורוש עם
מרדכי: ⁷ בחדש הראשון הוא-חדש
ניסן בשנת שתים עשרה למלך
אחשורוש הפיל פור הוא הגורל
לפני המן מיום | ליום ומחדש
לחדש שנים-עשר הוא-חדש
אדר: ⁸ ויאמר המן למלך
אחשורוש ישנו עם-אחד מפזר
ומפרד בין העמים בכל מדינות
מלכותך ודתיהם שנות מפל-עם
ואת-דתי המלך אינם עשים ולמלך
אין-שזה להניחם: ⁹ אם-על-המלך
טוב יכתב לאבדם ועשרת אלפים
כפר-כסף אשקול על-ידי עשי
המלאכה להביא אל-גנזי המלך:
¹⁰ ויסר המלך את-טבעתו מעל ידו
ויתנה להמן בן-המדתא האגגי צרר
היהודים: ¹¹ ויאמר המלך להמן
הכסף נתון לך והעם לעשות בו
כטוב בעיניך: ¹² ויקראו ספרי המלך
בחדש הראשון בשלושה עשר
יום בו ויכתב בכל-אשר-צוה המן
אל אחשדרפני-המלך ואל-הפחות
אשר | על-מדינה ומדינה ואל-שרי
עם ועם מדינה ומדינה ככתבה ועם
ועם כלשוננו בשם המלך אחשורוש
נכתב ונחתם בטבעת המלך:
¹³ ונשלוח ספרים ביד הרצים אל-

den in alle provincies van het koninkrijk brieven verspreid waarin stond dat op één bepaalde dag, en wel op de dertiende dag van de twaalfde maand, de maand adar, alle Joden moesten worden gedood en volledig uitgeroeid, jong en oud, vrouwen en kinderen inbegrepen, en dat hun bezittingen mochten worden buitgemaakt.¹⁴ In elke provincie moesten afschriften van de brief worden verspreid; de inhoud ervan moest overal als wet worden uitgevaardigd en aan alle volken bekendgemaakt, zodat ze zich tegen de genoemde dag gereed konden houden.¹⁵ Op bevel van de koning vertrokken de boden met spoed. Ook in de burcht van Sjoesjan werd de wet uitgevaardigd. En terwijl de koning en Haman rustig zaten te drinken, raakte de stad Sjoesjan in rep en roer.

4 Toen Mordechai vernam wat er was gebeurd, scheurde hij zijn kleren, hulde zich in een rouwkleed en wierp stof over zijn hoofd. Zo ging hij de stad door, terwijl hij luid en bitter klaagde.² Voor de Koningspoort bleef hij staan, want het was niet toegestaan deze in rouwkleding binnen te gaan.³ In alle provincies heerste onder de Joden diepe rouw zodra het bevel en de wet van de koning er bekend werden: ze vastten, huilden en weeklaagden, en velen hulden zich in een rouwkleed en legden zich neer in het stof.

⁴ Esters dienaressen en de eunuchen die haar dienden, brachten Ester op de hoogte. De koningin was hevig geschokt en liet Mordechai kleren brengen, opdat hij die zou dragen in plaats van zijn rouwkleed. Maar hij wilde ze niet aannemen.

⁵Toen ontbood Ester Hatach, een van de eunuchen die de koning haar als persoonlijke dienaar had gegeven. Ze droeg hem op uit te zoeken wat de reden was van Mordechais gedrag.⁶ Dus ging Hatach naar Mordechai, die op het stadsplein voor de Koningspoort stond.⁷ Mordechai vertelde hem alles wat hem was overkomen. Ook wist hij hem precies mee te delen hoeveel zilver Haman beloofd had te zullen afdragen aan de koninklijke schatkist als hij de Joden mocht uitroeien.⁸ Bovendien gaf hij hem een afschrift van de

כָּל־מְדִינֹת הַמְּלָךְ לְהַשְׁמִיד לְהַרְגֹּ
וּלְאַבֵּד אֶת־כָּל־הַיְּהוּדִים מִנְּעֵר וְעַד־
זָמָן טַף וְנָשִׁים בְּיוֹם אֶחָד בְּשִׁלּוּשֵׁה
עָשָׂר לְחֹדֶשׁ שְׁנַיִם־עָשָׂר הוּא־חֻדְשׁ
אָדָר וּשְׁלָלָם לְבוּז׃¹⁴ פְּתִישְׁגֹן הַכְּתָב
לְהַנְתִּין דָּת בְּכָל־מְדִינָה וּמְדִינָה גְלוּי
לְכָל־הָעַמִּים לְהִיּוֹת עֲתָדִים לְיוֹם
הַזֶּה׃¹⁵ הָרָצִים יֵצְאוּ דְחוּפִים בְּדַבֵּר
הַמְּלָךְ וְהַדָּת נִתְּנָה בְּשׁוֹשֵׁן הַבִּירָה
וְהַמְּלָךְ וְהַמֶּן יֵשְׁבוּ לַשְּׁתוֹת וְהָעִיר
שׁוֹשֵׁן נְבוּכָה׃

ד וּמְרַדְּכֵי יָדַע אֶת־כָּל־אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה
וַיִּקְרַע מְרַדְּכֵי אֶת־בְּגָדָיו וַיִּלְבַּשׁ
שָׂק וְאָפֵר וַיֵּצֵא בַתּוֹךְ הָעִיר וַיִּזְעַק
זַעֲקָה גְדוֹלָה וּמָרָה׃² וַיָּבֹאוּ עַד לַפְּנֵי
שַׁע־הַמְּלָךְ כִּי אֵין לְבוּא אֶל־שַׁעַר
הַמְּלָךְ בַּלְבוּשׁ שָׂק׃³ וּבְכָל־מְדִינָה
וּמְדִינָה מְקוֹם אֲשֶׁר דָּבַר־הַמְּלָךְ
וְדָתוֹ מִגֵּיעַ אֲבָל גְּדוֹל לְיְהוּדִים וְצוֹם
וּבְכֵי וּמִסַּפֵּד שָׂק וְאָפֵר יֵצְעוּ לְרַבִּים׃
⁴ וַתְּבוֹאִינָה [וַתְּבוֹאִינָה] נְעוּרוֹת
אֶסְתֵּר וְסָרִיסָיָה וַיִּגִּדּוּ לָהּ וַתַּחֲלֹחַ
הַמַּלְכָּה מְאֹד וַתִּשְׁלַח בְּגָדִים
לְהַלְבִּישׁ אֶת־מְרַדְּכֵי וּלְהַסִּיר שָׂקוֹ
מֵעֲלָיו וְלֹא קִבַּל׃⁵ וַתִּקְרָא אֶסְתֵּר
לְהַתִּיד מִסָּרִיסֵי הַמְּלָךְ אֲשֶׁר הָעַמִּיד
לַפְּנֵיהָ וַתִּצְוֶהוּ עַל־מְרַדְּכֵי לְדַעַת
מֵהֲזָה וְעַל־מֵהֲזָה׃⁶ וַיֵּצֵא הַתִּיד אֶל־
מְרַדְּכֵי אֶל־רְחוֹב הָעִיר אֲשֶׁר לַפְּנֵי
שַׁע־הַמְּלָךְ׃⁷ וַיִּגְדְּלוּ מְרַדְּכֵי אֶת
כָּל־אֲשֶׁר קָרְהוּ וְאֵת | פְּרִשַׁת הַכֶּסֶף
אֲשֶׁר אָמַר הַמֶּן לְשָׁקוֹל עַל־גִּנְיָ
הַמְּלָךְ בִּיהוּדִים [בִּיהוּדִים] לְאַבְדָּם׃
וְאֶת־פְּתִישְׁגֹן כְּתַב־הַדָּת אֲשֶׁר־נָתַן⁸

wet die in Sjoesjan was uitgevaardigd, waarin stond dat ze moesten worden omgebracht. Dat moest Hatach aan Ester laten zien om haar op de hoogte te brengen. 'En,' zei hij, 'verzoek haar met klem naar de koning te gaan. Ze moet hem om genade smeken en bij hem voor haar volk pleiten.' ⁹ Hatach ging naar Ester terug en bracht haar Mordechais woorden over.

¹⁰ Ester droeg Hatach op om Mordechai het volgende te antwoorden: ¹¹ 'Alle dienaars van de koning en de inwoners van alle provincies van het koninkrijk weten dat er maar één wet geldt voor iedere man of vrouw die zonder ontboden te zijn naar de koning gaat en in de binnenhof komt: die persoon wordt ter dood gebracht. Alleen degene wie de koning zijn gouden scepter toesteeft, brengt het er levend af. Wat mijzelf betreft, ik ben nu al in geen dertig dagen bij de koning ontboden.' ¹² Esters woorden werden aan Mordechai overgebracht. ¹³ Toen liet Mordechai het volgende antwoord aan Ester geven: 'Beeld je maar niet in dat jij, omdat je in het koninklijk paleis woont, als enige van alle Joden zult ontkomen. ¹⁴ Als jij nu je mond niet opendoet, nu het moment daar is, komt er van een andere kant wel uitkomst en redding voor de Joden. Maar jij en je vaders familie komen dan om. Wie weet ben je juist koningin geworden met het oog op een tijd als deze.' ¹⁵ Toen liet Ester het volgende antwoord aan Mordechai geven: ¹⁶ 'Roep alle Joden die in Sjoesjan wonen bij elkaar en vast voor mij: eet niet en drink niet, overdag niet en 's nachts niet, drie dagen lang. Ook ik zal op die manier vasten met mijn dienarensen. En na die voorbereiding zal ik naar de koning gaan, al is dat tegen de wet. Moet ik omkomen, goed, dan zal ik omkomen.' ¹⁷ Mordechai ging weg en deed wat Ester hem had opgedragen.

5 Toen de derde dag aangebroken was, hulde Ester zich in een koninklijk gewaad en ging naar de binnenhof van het koninklijk paleis. Daar bleef ze staan, tegenover de troonzaal. In de zaal zat de koning op zijn koninklijke troon, tegenover de ingang. ² Zodra hij koningin Ester in de

בְּשׁוֹשָׁן לְהִשְׁמִידָם נָתַן לוֹ לְהִרְאוֹת
אֶת־אֶסְתֵּר וּלְהַגִּיד לָהּ וּלְצַוּוֹת עָלֶיהָ
לָבוֹא אֶל־הַמֶּלֶךְ לְהִתְחַנֵּן־לוֹ וּלְבַקֵּשׁ
מִלְפָּנָיו עַל־עַמָּהּ: ⁹ וַיָּבֹא הַתָּד וַיַּגִּד
לְאֶסְתֵּר אֵת דְּבָרֵי מָרְדֳּכָי: ¹⁰ וְתָאמַר
אֶסְתֵּר לְהִתְדַּוּ וּתְצַוְהוּ אֶל־מָרְדֳּכָי:
¹¹ כָּל־עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ וְעַם מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ
יִדְעוּ אֲשֶׁר כָּל־אִישׁ וְאִשָּׁה אֲשֶׁר־
יָבֹא אֶל־הַמֶּלֶךְ אֶל־הַחֲצַר הַפְּנִימִית
אֲשֶׁר לֹא־יִקְרָא אַחַת דָּתוֹ לְהָמִית
לְבַד מֵאֲשֶׁר יוֹשִׁיט־לוֹ הַמֶּלֶךְ אֶת־
שֵׁרְבִיט הַזֶּהב וְחִיָּה וְאֲנִי לֹא נִקְרָאתִי
לָבוֹא אֶל־הַמֶּלֶךְ זֶה שְׁלוֹשִׁים יוֹם:
¹² וַיַּגִּידוּ לְמָרְדֳּכָי אֵת דְּבָרֵי אֶסְתֵּר:
¹³ וַיֹּאמֶר מָרְדֳּכָי לְהִשִּׁיב אֶל־אֶסְתֵּר
אֶל־תְּדַמֵּי בְּנַפְשֶׁךָ לְהַמְלִיט בֵּית־הַמֶּלֶךְ
מִכָּל־הַיְהוּדִים: ¹⁴ כִּי אִם־הִחַרְשׁ
תְּחַרְשִׁי בְּעַת הַזֹּאת רוּחַ וְהִצְלָה
יַעֲמֹד לַיְהוּדִים מִמְּקוֹם אַחֵר וְאֵת
וּבֵית־אָבִיךָ תֵּאבְדוּ וּמִי יוֹדֵעַ אִם־
לְעַת כַּזֹּאת הִגַּעַת לְמַלְכוּת: ¹⁵ וְתָאמַר
אֶסְתֵּר לְהִשִּׁיב אֶל־מָרְדֳּכָי: ¹⁶ לֵךְ כְּנוּם
אֶת־כָּל־הַיְהוּדִים הַנִּמְצָאִים בְּשׁוֹשָׁן
וְצוּמוּ עָלַי וְאֶל־תֹּאכְלוּ וְאֶל־תִּשְׁתּוּ
שְׁלֹשֶׁת יָמִים לַיְלָה וַיּוֹם גַּם־אֲנִי
וְנִעַרְתִּי אֲצוּם כֵּן וּבְכֵן אָבֹא אֶל־
הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר לֹא־כָדַת וְכֹאֲשֶׁר אָבְדַתִּי
אָבְדַתִּי: ¹⁷ וַיַּעֲבֵר מָרְדֳּכָי וַיַּעַשׂ כְּכֹל
אֲשֶׁר־צִוְתָהּ עָלָיו אֶסְתֵּר:

ה וַיְהִי | בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַתִּלְבַּשׁ
אֶסְתֵּר מַלְכוּת וַתַּעֲמֹד בַּחֲצַר
בֵּית־הַמֶּלֶךְ הַפְּנִימִית נֹכַח בֵּית הַמֶּלֶךְ
וְהַמֶּלֶךְ יוֹשֵׁב עַל־כִּסֵּא מַלְכוּתוֹ בְּבֵית
הַמַּלְכוּת נֹכַח פֶּתַח הַבַּיִת: ² וַיְהִי

hof zag staan, voelde hij zo veel genegenheid voor haar dat hij haar de gouden scepter toestak die hij in zijn hand hield. Ester ging naar voren en raakte het uiteinde van de scepter aan. ³Toen vroeg de koning haar: 'Wat is er, koningin Ester? Wat is uw wens? Al was het de helft van mijn rijk, het zal u gegeven worden.' ⁴En Ester antwoordde: 'Als het de koning goeddunkt, laat hij dan vandaag nog samen met Haman bij mij komen en deelnemen aan de feestelijke maaltijd die ik voor hem heb bereid.' ⁵Daarop gaf de koning bevel om Haman zo snel mogelijk te halen. 'We zullen doen,' zei hij, 'wat Ester verzoekt.'

Zo kwamen de koning en Haman om deel te nemen aan de maaltijd die Ester had bereid. ⁶Toen de wijn geschonken werd, zei de koning tegen Ester: 'Wat wilt u vragen? Het zal u gegeven worden. Wat is uw wens? Al was het de helft van mijn rijk, uw wens zal vervuld worden.' ⁷'Wat ik wil vragen, wat ik wens ...' antwoordde Ester, ⁸'als de koning mij goedgezind is en als de koning genegen is mij te geven wat ik wil vragen en mijn wens te vervullen, laat de koning dan nogmaals met Haman bij mij komen en deelnemen aan een feestmaal dat ik voor hen zal bereiden. Morgen zal ik op de vraag van de koning antwoord geven.'

⁹Haman verliet het paleis die dag vrolijk en goedgehumeurd. Maar zodra hij in de Koningspoort Mordechai zag, die niet opstond en niet van ontzag voor hem beefde, werd hij woedend. ¹⁰Hij beheerste zich echter en ging naar huis. Daarop liet hij zijn vrienden bij zich komen en Zeresj, zijn vrouw. ¹¹Hij wees hun op zijn geweldige rijkdom, het grote aantal zonen dat hij had en de eervolle positie die de koning hem had gegeven door hem boven alle rijksgroten en hoge functionarissen te plaatsen. ¹²'En daar komt nog bij,' zei Haman, 'dat koningin Ester een feestmaal heeft bereid waarvoor ze behalve de koning niemand anders dan mij heeft uitgenodigd. En ook voor morgen ben ik door haar gevraagd, samen met de koning. ¹³Maar dit betekent allemaal niets voor mij zolang ik

כראות המלך את־אסתר המלכה
עמדת בחצר נשאה חן בעיניו ויושט
המלך לאסתר את־שרביט הזהב
אשר בידו ותקרב אסתר ותגע בראש
השרביט: ³ויאמר לה המלך מה־לך
אסתר המלכה ומה־בקשתך עד־חצי
המלכות וינתן לך: ⁴ותאמר אסתר
אם־על־המלך טוב יבוא המלך והמן
היום אל־המשתה אשר־עשיתי לו:
⁵ויאמר המלך מהרו את־המן לעשות
את־דבר אסתר ויבא המלך והמן
אל־המשתה אשר־עשתה אסתר:
⁶ויאמר המלך לאסתר במשתה היום
מה־שאלתך וינתן לך ומה־בקשתך
עד־חצי המלכות ותעש: ⁷ותען אסתר
ותאמר שאלתי ובקשתי: ⁸אם־מצאתי
חן בעיני המלך ואם־על־המלך טוב
לתת את־שאלתי ולעשות את־בקשתי
יבוא המלך והמן אל־המשתה אשר
אעשה להם ומחר אעשה בדבר
המלך: ⁹ויצא המן ביום ההוא שמח
וטוב לב וכראות המן את־מרדכי
בשער המלך ולא־קם ולא־זע
מפניו וימלא המן על־מרדכי חמה:
¹⁰ויתאפק המן ויבוא אל־ביתו וישלח
ויבא את־אֶהֱביו ואת־זרש אשתו:
¹¹ויספר להם המן את־כבוד עשרו
ורב בגיו ואת כל־אשר גדלו המלך
ואת אשר נשאו על־השרים ועבדי
המלך: ¹²ויאמר המן אף לא־הביאה
אסתר המלכה עם־המלך אל־
המשתה אשר־עשתה כי אם־אותי
וגם־למחר אני קרוא־לה עם־המלך:
¹³וכל־זה איננו שוה לי בכל־עַת אשר
אני ראה את־מרדכי היהודי יושב

Mordechai, die Jood, in de Koningspoort zie zitten.’¹⁴ Zijn vrouw Zeresj en al zijn vrienden zeiden toen tegen hem: ‘Laat een paal neerzetten van vijftig el hoog en zeg morgenochtend tegen de koning dat Mordechai daaraan moet worden gehangen. Dan kun je daarna vrolijk met de koning aan tafel gaan.’ Dat voorstel beviel Haman, en hij liet de paal klaarzetten.

6 Die nacht kon de koning niet in slaap komen. Daarom gaf hij bevel de kronieken te brengen, het boek met de gedenkwaardige gebeurtenissen van het rijk. Daaruit liet hij zich voorlezen.² Op zeker moment kwam men bij het gedeelte waarin stond dat Mordechai iets had onthuld over Bigtan en Teresj, twee eunuchen die de koning als lijfwacht dienden, en wel dat zij een plan hadden beraamd om koning Ahasjverosj om het leven te brengen.³ ‘Welk eerbewijs of welke onderscheiding is daarvoor aan Mordechai gegeven?’ vroeg de koning. ‘Er is hem niets gegeven,’ antwoordden zijn kamerdienaars.⁴ Daarop vroeg de koning: ‘Is er iemand in de hof?’ Nu was Haman zojuist in de buitenhof van het paleis gekomen om de koning te zeggen dat hij Mordechai aan de paal moest hangen die Haman voor hem had laten klaarzetten.⁵ De kamerdienaars antwoordden dus: ‘Ja, Haman staat in de hof te wachten.’ ‘Laat hem binnen,’ zei de koning.⁶ Toen Haman binnengekomen was, vroeg de koning hem: ‘Wat moet er gedaan worden als de koning iemand eer wil bewijzen?’ Haman dacht bij zichzelf: Aan wie zou de koning meer eer willen bewijzen dan aan mij?⁷ En hij antwoordde de koning: ‘Als de koning iemand eer wil bewijzen ...’⁸ Er zou een koninklijk gewaad moeten worden gehaald dat de koning zelf heeft gedragen en een paard waarop de koning zelf heeft gereden en dat een koninklijke kroon op het hoofd heeft.⁹ Dat gewaad en dat paard moeten worden toevertrouwd aan een van de rijksgroten van de koning, aan iemand die tot de adel behoort. En die moet dan degene aan wie de koning eer wil bewijzen het gewaad omhangen, hem op het paard over het stadsplein la-

בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ: ¹⁴ וַתֹּאמֶר לוֹ זֵרֶשׁ
אִשְׁתּוֹ וְכָל־אֶהָבָיו יַעֲשׂוּ־עִץ גְּבוֹה
חֲמִשִּׁים אַמָּה וּבִבְקָר | אָמַר לְמֶלֶךְ
וַיִּתְּלוּ אֶת־מֶרְדֳּכָי עָלָיו וּבָא עִם־הַמֶּלֶךְ
אֶל־הַמִּשְׁתֶּה שָׂמַח וַיֵּיטֵב הַדָּבָר לְפָנָי
הַמֶּן וַיַּעַשׂ הָעֵץ:

7 בַּלַּיְלָה הַהוּא נִדְּדָה שְׁנַת הַמֶּלֶךְ
וַיֹּאמֶר לְהָבִיא אֶת־סֵפֶר הַזְּכוֹרֹת
דְּבָרֵי הַיָּמִים וַיְהִיו נִקְרָאִים לְפָנָי
הַמֶּלֶךְ: ² וַיִּמְצָא כְּתוּב אֲשֶׁר הִגִּיד
מֶרְדֳּכָי עַל־בְּגַתְנָא וְתָרַשׁ שְׁנֵי
סְרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמֶרֶי הַסֹּף אֲשֶׁר
בְּקִשׁוֹ לְשַׁלַּח יָד בְּמֶלֶךְ אַחֲשֻׁרוֹשׁ:
³ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִה־נִּנְעֲשָׂה יִקָּר
וַגְּדוּלָה לְמֶרְדֳּכָי עַל־זֶה וַיֹּאמְרוּ גַּעֲרֵי
הַמֶּלֶךְ מִשְׁרַתָּיו לֹא־נִנְעֲשָׂה עִמּוֹ דָּבָר:
⁴ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִי בַחֲצֵר וְהֶמֶן בָּא
לְחֲצֵר בֵּית־הַמֶּלֶךְ הַחִיצוֹנָה לֵאמֹר
לְמֶלֶךְ לְתוֹת אֶת־מֶרְדֳּכָי עַל־הָעֵץ
אֲשֶׁר־הִכִּין לוֹ: ⁵ וַיֹּאמְרוּ גַּעֲרֵי הַמֶּלֶךְ
אֵלָיו הִנֵּה הֶמֶן עֹמֵד בַּחֲצֵר וַיֹּאמֶר
הַמֶּלֶךְ יָבוֹא: ⁶ וַיָּבוֹא הֶמֶן וַיֹּאמֶר
לוֹ הַמֶּלֶךְ מִה־לַּעֲשׂוֹת בְּאִישׁ אֲשֶׁר
הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ וַיֹּאמֶר הֶמֶן בְּלָבוֹ
לְמִי יִחַפֵּץ הַמֶּלֶךְ לַעֲשׂוֹת יִקָּר יוֹתֵר
מִמֶּנִּי: ⁷ וַיֹּאמֶר הֶמֶן אֶל־הַמֶּלֶךְ אִישׁ
אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ: ⁸ יָבִיאוּ
לָבוֹשׁ מַלְכוּת אֲשֶׁר לָבַשׁ־בוֹ הַמֶּלֶךְ
וְסוּס אֲשֶׁר רָכַב עָלָיו הַמֶּלֶךְ וְאֲשֶׁר
נָתַן בְּתֵר מַלְכוּת בְּרֵאשׁוֹ: ⁹ וַנִּתְּנוּ
הַלְבוּשׁ וְהַסּוּס עַל־יַד־אִישׁ מִשְׁרֵי
הַמֶּלֶךְ הַפְּרָתָמִים וְהַלְבָּשׁוּ אֶת־הָאִישׁ
אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקְרוֹ וְהִרְפִּיבֵהוּ
עַל־הַסּוּס בְּרֵחוֹב הָעִיר וְקִרְאוּ לְפָנָיו

ten rijden en, voor hem uit gaand, roepen: "Dit valt eenieder ten deel aan wie de koning eer wil bewijzen!"¹⁰ Daarop zei de koning tegen Haman: 'Haal snel het gewaad en het paard waarover u hebt gesproken en handel op de voorgestelde manier met de Jood Mordechai, die dienst doet in de Koningspoort. Laat niets van wat u hebt voorgesteld achterwege.'¹¹ Haman haalde het gewaad en het paard, hing Mordechai het gewaad om en liet hem over het stadsplein rijden. En terwijl hij voor hem uit ging, riep hij: 'Dit valt eenieder ten deel aan wie de koning eer wil bewijzen!'

¹² Mordechai ging hierna terug naar de Koningspoort. Maar Haman haastte zich naar huis, treurend, het hoofd bedekt.

¹³ Aan zijn vrouw Zeresj en aan al zijn vrienden vertelde hij wat hem was overkomen. Zijn raadgevers en zijn vrouw zeiden daarop tegen hem: 'Als die Mordechai, van wie je nu voor het eerst hebt verloren, tot het Joodse volk behoort, kun je niet tegen hem op; je zult het volledig van hem verliezen.'

¹⁴ Ze waren nog niet uitgesproken, of daar waren de eunuchen van de koning al, die Haman zo snel mogelijk naar het feestmaal brachten dat Ester had bereid.

7 Zo waren de koning en Haman weer bij koningin Ester te gast.² Ook op deze tweede dag zei de koning, terwijl de wijn geschonken werd, tegen Ester: 'Wat wilt u vragen, koningin Ester? Het zal u gegeven worden. Wat is uw wens? Al was het de helft van mijn rijk, uw wens zal vervuld worden.'³ Koningin Ester antwoordde: 'Majesteit, als u mij goedgezind bent en als het de koning goeddunkt, schenk mij en ook mijn volk dan het leven; dat is wat ik wil vragen, dat is mijn wens.⁴ Want we zijn verkocht, mijn volk en ik, om gedood te worden en volledig te worden uitgeroeid. Als we waren verkocht als slaven en slavinnen, dan zou ik hebben gezwegen, want zo'n ramp zou de belangen van de koning niet schaden.'⁵ 'Wie is die man, waar is die man die zijn zinnen erop heeft gezet om zoiets te doen?' vroeg koning Achasisjverosj aan

בְּכַה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ
בִּיקְרוֹ: ¹⁰ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהֵמָּן מִהֵרָה
קַח אֶת־הַלְבוּשׁ וְאֶת־הַסּוּס כַּאֲשֶׁר
דִּבַּרְתָּ וַעֲשֵׂה־כֵן לְמֹרְדֵכַי הַיְהוּדִי
הַיּוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ אֶל־תִּפְּלֵ דָבָר
מִכֹּל אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ: ¹¹ וַיִּקַּח הֵמָּן אֶת־
הַלְבוּשׁ וְאֶת־הַסּוּס וַיִּלְבַּשׁ אֶת־מֹרְדֵכַי
וַיַּרְכִּיבֵהוּ בְּרֻחוֹב הָעִיר וַיִּקְרָא לִפְנֵי
בְּכַה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ חָפֵץ
בִּיקְרוֹ: ¹² וַיֵּשֶׁב מֹרְדֵכַי אֶל־שַׁעַר הַמֶּלֶךְ
וְהֵמָּן נִדְחָף אֶל־בֵּיתוֹ אָבֵל וְחִפּוּי
רֹאשׁ: ¹³ וַיִּסְפֹּר הֵמָּן לְזֶרֶשׁ אִשְׁתּוֹ
וּלְכָל־אֶהָבָיו אֵת כָּל־אֲשֶׁר קָרָהוּ
וַיֹּאמְרוּ לוֹ חֲכָמָיו וְזֶרֶשׁ אִשְׁתּוֹ אִם
מִזֶּרַע הַיְהוּדִים מֹרְדֵכַי אֲשֶׁר הַחֲלוּתָ
לְנַפְּל לִפְנֵי לֹא־תוּכַל לוֹ כִּי־נִפְּוֹל
תִּפְּוֹל לִפְנֵי: ¹⁴ עוֹדֶם מְדַבְּרִים עָמּוּ
וְסָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ הִגִּיעוּ וַיְבַהֲלוּ לְהַבִּיא
אֶת־הֵמָּן אֶל־הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר־עָשְׂתָה
אֶסְתֵּר:

ז וַיָּבֵא הַמֶּלֶךְ וְהֵמָּן לִשְׁתּוֹת עִם־
אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה: ² וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
לְאֶסְתֵּר גַּם בַּיּוֹם הַשְּׁנַי בְּמִשְׁתֵּה הַיַּיִן
מִה־שְּׂאֵלְתֶךָ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וְתַנְתֵּן לִי
וּמִה־בִקְשֶׁתְךָ עַד־חֲצֵי הַמַּלְכוּת וְתַעֲשֵׂ:
³ וְתַעַן אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וְתֹאמֶר אִם־
מִצְּאָתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ הַמֶּלֶךְ וְאִם־עַל־
הַמֶּלֶךְ טוֹב תַּנְתֵּן־לִי נַפְשִׁי בְּשְׂאֵלְתִי
וְעָמִי בְּבִקְשֶׁתִּי: ⁴ כִּי נִמְכַּרְנוּ אֲנִי וְעָמִי
לְהִשְׁמִיד לְהַרְוֹג וּלְאֲבֹד וְאֵלּוּ לְעַבְדִּים
וּלְשִׁפְחוֹת נִמְכַּרְנוּ הַחֲרָשְׁתִּי כִּי אֵין
הֶצֶר שׁוּהָ בְּנֹזֶק הַמֶּלֶךְ: ⁵ וַיֹּאמֶר
הַמֶּלֶךְ אֶחָשׁוּרׁוּשׁ וַיֹּאמֶר לְאֶסְתֵּר
הַמַּלְכָּה מִי הוּא זֶה וְאִי־זֶה הוּא

koningin Ester. ⁶ En Ester antwoordde: 'Die meedogenloze vijand, dat is die elendeling daar, Haman!'

Haman kromp ineen van angst voor de koning en de koningin. ⁷ Woedend stond de koning van tafel op en ging de paleistuin in. Maar Haman bleef, om koningin Ester om zijn leven te smeken, want hij besepte dat hij van de koning niets goeds te verwachten had. ⁸ Toen de koning uit de paleistuin terugkwam in het vertrek waar de maaltijd werd gehouden, had Haman zich juist laten neervallen op de bank waarop Ester lag. 'Ook nog de koningin aanranden in mijn aanwezigheid?!' riep de koning uit. Nauwelijks had hij deze beschuldiging geuit of men bedekte Hamans gezicht. ⁹ Charvona, een van de eunuchen die de koning dienden, zei: 'Staat er bij Hamans eigen huis niet al een paal van vijftig el hoog, die Haman heeft neergezet voor Mordechai, dezelfde Mordechai die de koning ooit zo'n grote dienst heeft bewezen?' 'Hang hem daaraan,' zei de koning. ¹⁰ Zo werd Haman aan de paal gehangen die hij had laten klaarzetten voor Mordechai. Toen bedaarde de woede van de koning.

8 Diezelfde dag nog schonk koning Achasjverosj de bezittingen van Haman, de vijand van de Joden, aan koningin Ester. En Mordechai kreeg vrij toegang tot de koning, want Ester had verteld in welke relatie hij tot haar stond. ² De koning deed de zegelring af die hij Haman had afgenomen en gaf die aan Mordechai. En Ester gaf Mordechai het beheer over Hamans bezittingen.

³ Opnieuw wendde Ester zich tot de koning. Huilend viel ze aan zijn voeten en smeekte hem het verderfelijke plan te verijdelen dat Haman, de nakomeling van Agag, tegen de Joden had beraamd. ⁴ De koning stak Ester de gouden scepter toe, waarna ze opstond, voor de koning ging staan ⁵ en zei: 'Als het de koning goeddunkt en hij mij goedgezind is, als het de koning juist lijkt en hij op mij gesteld is, laat er dan een schrij-

אֲשֶׁר־מָלְאוּ לְבוֹ לַעֲשׂוֹת בּוֹ: ⁶ וַתֹּאמֶר
אֶסְתֵּר אִישׁ צָר וְאוֹיֵב הָמָן הָרַע הַזֶּה
וְהָמָן נִבְעֵת מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְהַמְלִכָּה:
⁷ וְהַמֶּלֶךְ קָם בַּחֲמָתוֹ מִמִּשְׁתֵּה הַיַּיִן אֶל־
גִּנַּת הַבַּיִת וְהָמָן עָמַד לִבְקֹשׁ עַל־נַפְשׁוֹ
מֵאֶסְתֵּר הַמְלִכָּה כִּי רָאָה כִּי־כָלְתָהּ
אֵלָיו הָרַעָה מֵאֵת הַמֶּלֶךְ: ⁸ וְהַמֶּלֶךְ שָׁבַ^ב
מִגִּנַּת הַבַּיִת וְאֶל־בַּיִת | מִשְׁתֵּה הַיַּיִן
וְהָמָן נָפַל עַל־הַמַּטָּה אֲשֶׁר אֶסְתֵּר עָלֶיהָ
וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ הֲגַם לִכְבוֹשׁ אֶת־הַמְלִכָּה
עָמִי בַּבַּיִת הַדָּבָר יֵצֵא מִפִּי הַמֶּלֶךְ
וּפְנֵי הָמָן חָפוּ: ⁹ וַיֹּאמֶר חַרְבוֹנָה אֶחָד
מִן־הַסְּרִיסִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ גַּם הִנֵּה־הָעֵץ
אֲשֶׁר־עָשָׂה הָמָן לְמַרְדְּכָי אֲשֶׁר דָּבַר־
טוֹב עַל־הַמֶּלֶךְ עָמַד בַּבַּיִת הָמָן גְּבוּהָ
חֲמִשִּׁים אַמָּה וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ תִּלְהוּ עָלָיו:
¹⁰ וַיִּתְּלוּ אֶת־הָמָן עַל־הָעֵץ אֲשֶׁר־הָכִין
לְמַרְדְּכָי וַחֲמַת הַמֶּלֶךְ שָׁכְכָה:

ח בַּיּוֹם הַהוּא נָתַן הַמֶּלֶךְ אֶחְשִׁירוּשׁ
לְאֶסְתֵּר הַמְלִכָּה אֶת־בַּיִת הָמָן
צָרָר הַיְהוּדִים [הַיְהוּדִים] וּמַרְדְּכָי
בָּא לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ כִּי־הִגִּידָה אֶסְתֵּר מָה
הוּא־לָהּ: ² וַיִּסֶּר הַמֶּלֶךְ אֶת־טַבַּעְתּוֹ
אֲשֶׁר הָעֵבִיר מֵהָמָן וַיִּתְּנָהּ לְמַרְדְּכָי
וַתִּשֶׂם אֶסְתֵּר אֶת־מַרְדְּכָי עַל־בַּיִת
הָמָן: ³ וַתּוֹסֶף אֶסְתֵּר וַתְּדַבֵּר לִפְנֵי
הַמֶּלֶךְ וַתִּפֹּל לִפְנֵי רַגְלָיו וַתִּתְחַנֵּן
לוֹ לְהַעֲבִיר אֶת־רַעַת הָמָן הָאֲגָגִי וְאֵת
מַחֲשַׁבְתּוֹ אֲשֶׁר חָשַׁב עַל־הַיְהוּדִים:
⁴ וַיּוֹשֶׁט הַמֶּלֶךְ לְאֶסְתֵּר אֵת שַׂרְבִיט
הַזָּהָב וַתִּקָּם אֶסְתֵּר וַתַּעֲמֵד לִפְנֵי
הַמֶּלֶךְ: ⁵ וַתֹּאמֶר אִם־עַל־הַמֶּלֶךְ טוֹב
וְאִם־מִצָּאתִי חֵן לִפְנָיו וְכִשֶּׁר הַדָּבָר לִפְנֵי
הַמֶּלֶךְ וְטוֹבָה אֲנִי בְעֵינָיו יִכְתֹּב לְהָשִׁיב

ven uitgaan dat de brieven herroept die geschreven zijn door Haman, de zoon van Hamedata, de nakomeling van Agag, waarin zijn plan staat om in alle provincies van het rijk de Joden uit te roeien.

⁶ Want hoe zou ik het onheil dat mijn volk treft kunnen aanzien? Hoe zou ik het uitroeien van mijn familie kunnen aanzien?’

⁷ Koning Ahasjverosj zei tegen koningin Ester en tegen de Jood Mordechaj: ‘Hammans bezittingen heb ik al aan Ester gegeven en hijzelf is aan de paal gehangen omdat hij de Joden om het leven wilde brengen. ⁸ Stel nu zelf, in naam van de koning, een verordening op schrift die volgens u in het belang van de Joden is, en verzegel die met de koninklijke zegelring. Want wat geschreven is in naam van de koning en verzegeld met de zegelring van de koning kan niet worden herroepen.’

⁹ Meteen daarna, op de drieëntwintigste dag van de derde maand, de maand sivan, werden de schrijvers van de koning ontboden. Er werd een bevel op schrift gesteld dat precies zo luidde als Mordechaj het wilde en dat gericht was aan de Joden, aan de satrapen en de gouverneurs, en aan de hoofden van alle provincies, van Hodoë tot Koesj, honderdzeventwintig provincies. Voor elke provincie was er een bevel in haar eigen schrift en voor elk volk in zijn eigen taal, ook voor de Joden in hun eigen schrift en hun eigen taal. ¹⁰ Mordechaj liet dit bevel schrijven in naam van koning Ahasjverosj en verzegelde het met de zegelring van de koning. Door boden die snelle paarden bereden, gefokt in de koninklijke stoeterij, liet hij brieven verspreiden ¹¹ waarin stond dat de koning de Joden in alle steden het recht gaf om zich aaneen te sluiten en hun leven te verdedigen; iedere groep gewapenden van welk volk of uit welke provincie ook die hen en hun vrouwen en kinderen zou willen aanvallen, mochten ze tot de laatste man doden, en hun bezittingen mochten ze buitmaken.

¹² In alle provincies van koning Ahasjverosj zou dit recht gelden voor één bepaalde dag, en wel de dertiende dag van de twaalfde maand, de maand adar. ¹³ In alle provincies moesten afschriften van

אֶת־הַסְּפָרִים מִחֻשְׁבַּת הַמֶּן בֶּן־
הַמִּדְּתָא הָאֲגָגִי אֲשֶׁר כָּתַב לְאַבְדֹּא אֶת־
הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל־מְדִינֹת הַמְּלָךְ:
⁶ כִּי אֵיכָכָה אוֹכְלִי וְרֵאִיתִי בְּרָעָה
אֲשֶׁר־יִמְצֵא אֶת־עַמִּי וְאֵיכָכָה אוֹכְלִי
וְרֵאִיתִי בְּאַבְדֹּן מוֹלְדָתִי: ⁷ וַיֹּאמֶר
הַמֶּלֶךְ אֶחְשׂוֹרֵשׁ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה
וְלַמְּרַדְכָי הַיְהוּדִי הַזֶּה בֵּית־הַמֶּן
נִתְּתִי לְאַסְתֵּר וְאֵתוֹ תָּלוּ עַל־הַעֵץ עַל־
אֲשֶׁר־שָׁלַח יְדוֹ בִּיהוּדִים [בִּיהוּדִים]:
⁸ וְאַתֶּם כְּתֹבוּ עַל־הַיְהוּדִים בְּטוֹב
בְּעֵינֵיכֶם בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ וְחַתְמוּ בְּטַבַּעַת
הַמֶּלֶךְ כִּי־כָתַב אֲשֶׁר־נִכְתַּב בְּשֵׁם־
הַמֶּלֶךְ וְנִחַתְמוּ בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ אִין
לְהַשִּׁיב: ⁹ וַיִּקְרְאוּ סְפָרֵי־הַמֶּלֶךְ בְּעֵת־
הַהִיא בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי הוּא־חֹדֶשׁ
סִיוֹן בְּשִׁלּוּשָׁה וְעֶשְׂרִים בּוֹ וַיִּכְתַּב
כְּכָל־אֲשֶׁר־צִוָּה מְרַדְכָי אֶל־הַיְהוּדִים
וְאֵל הָאֲחַשְׁדָּרְפָּנִים וְהַפְּחוֹת וְשָׂרֵי
הַמְּדִינֹת אֲשֶׁר | מֵהֵדוּ וְעַד־כּוּשׁ
שִׁבְעַת וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה מְדִינָה
וּמְדִינָה כְּכַתְּבָהּ וְעַם וְעַם כָּל־שָׁנָו וְאֶל־
הַיְהוּדִים כְּכַתְּבָם וְכָל־שׁוֹנֵם: ¹⁰ וַיִּכְתַּב
בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אֶחְשׂוֹרֵשׁ וַיְחַתֵּם בְּטַבַּעַת
הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁלַח סְפָרִים בְּיַד הָרָצִים
בְּסוּסִים רַכְבֵי הָרֶכֶשׁ הָאֲחַשְׁתָּרְנִים
בְּנֵי הָרַמְכִים: ¹¹ אֲשֶׁר נָתַן הַמֶּלֶךְ
לְיְהוּדִים | אֲשֶׁר בְּכָל־עִיר וְעִיר
לְהַקְהִיל וְלַעֲמֹד עַל־נַפְשָׁם לְהַשְׁמִיד
וְלְהַרְגֹּ וְלְאַבֹּד אֶת־כָּל־חַיִּל עִם וּמְדִינָה
הַצָּרִים אֲתֶם טָף וְנָשִׁים וְשָׁלָלִם לְבוֹז:
¹² בַּיּוֹם אֶחָד בְּכָל־מְדִינֹת הַמְּלָךְ
אֶחְשׂוֹרֵשׁ בְּשִׁלּוּשָׁה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ
שְׁנַיִם־עָשָׂר הוּא־חֹדֶשׁ אָדָר: ¹³ פְּתֻשְׁגֹּן
הַכְּתָב לְהַנְתִּן דָּת בְּכָל־מְדִינָה וּמְדִינָה

de brief worden verspreid; de inhoud ervan moest overal als wet worden uitgevaardigd en aan alle volken bekendgemaakt worden, zodat de Joden zich tegen de genoemde dag gereed konden houden om zich op hun vijanden te wreken.¹⁴ Op bevel van de koning vertrokken de boden op hun snelle, koninklijke paarden met de grootste spoed. Ook in de burcht van Sjoesjan werd de wet uitgevaardigd.

¹⁵ Mordechai verliet de koning in een koninklijk gewaad van fijn linnen, blauw-purper en wit van kleur, en hij droeg een grote gouden kroon en een roodpurperen mantel van byssus. De stad Sjoesjan juichte en was opgetogen.¹⁶ Voor de Joden brak er een tijd aan van licht en vreugde, blijdschap en eer.¹⁷ In alle provincies en in alle steden heerste onder de Joden vreugde en blijdschap zodra het bevel en de wet van de koning er bekend werden; er werden maaltijden aangericht en er werd feest gevierd. En uit alle volken van het land sloten zich velen bij de Joden aan, want angst voor de Joden had zich van hen meester gemaakt.

9 De dertiende dag van de twaalfde maand, de maand adar, brak aan, de dag waarop het bevel en de wet van de koning zouden worden uitgevoerd, de dag waarop de vijanden van de Joden hen in hun macht hoopten te krijgen. Maar het omgekeerde gebeurde: het waren juist de Joden die hun belagers in hun macht kregen.² Die dag sloten de Joden zich in alle steden aaneen, in alle provincies van koning Achasjverosj' rijk, om hen die op hun ondergang uit waren om te brengen. Niemand hield stand tegen de Joden, want angst voor hen had zich van alle volken meester gemaakt.³ De hoofden van alle provincies, de satrapen, de gouverneurs en de koninklijke ambtenaren steunden de Joden uit angst voor Mordechai.⁴ Mordechai had immers een hoge positie in het paleis en zijn faam verbreidde zich over alle provincies; hij werd hoe langer hoe machtiger.⁵ De Joden sloegen met het zwaard op al hun vijanden in en zaaiden dood en verderf, ze deden met hun belagers wat ze wilden.

גָּלוּי לְכָל־הָעַמִּים וְלַהֲיוֹת הַיְהוּדִים
[הַיְהוּדִים] עֲתוּדִים [עֲתִידִים] לְיוֹם
הַזֶּה לְהַנָּקֵם מֵאֲבֵיהֶם: ¹⁴ הָרָצִים
לְכַבֵּי הָרֶכֶשׁ הָאֲחֻשְׁתָּרָנִים יֵצְאוּ
מִבְּהַלְיִים וּדְחוּפִים בְּדַבַּר הַמֶּלֶךְ וְהִדָּת
נִתְּנָה בְּשׁוֹשֵׁן הַבִּירָה: ¹⁵ וּמִרְדֵּכָי
יֵצֵא | מִלְפָּנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת
תְּכֵלֶת וְחֹר וְעֵטֶרֶת זָהָב גְּדוּלָּה
וְתַכְרִיד בּוּץ וְאַרְגָּמָן וְהָעִיר שׁוֹשֵׁן
צָהֳלָה וְשִׁמְחָה: ¹⁶ לַיְהוּדִים הִיְתָה
אוֹרָה וְשִׁמְחָה וְשׁוֹשֵׁן וְיָקָר: ¹⁷ וּבְכָל־
מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל־עִיר וְעִיר מְקוֹם
אֲשֶׁר דָּבַר־הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ מֵגִיעַ שִׁמְחָה
וְשׁוֹשׁוֹן לַיְהוּדִים מִשְׁתָּה וְיוֹם טוֹב
וְרַבִּים מֵעַמֵּי הָאָרֶץ מִתִּיהָדִים כִּי־נִפְּל
פְּחַד־הַיְהוּדִים עָלֵיהֶם:

ט וּבְשָׁנִים עָשָׂר חָדָשׁ הוּא־חָדָשׁ
אֲדָר בְּשָׁלוֹשָׁה עָשָׂר יוֹם
בּוֹ אֲשֶׁר הִגִּיעַ דְּבַר־הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ
לְהַעֲשׂוֹת בַּיּוֹם אֲשֶׁר שָׁבְרוּ אֲבֵי
הַיְהוּדִים לְשָׁלוֹט בָּהֶם וְנִהְפְּאוּ
הוּא אֲשֶׁר יִשְׁלֹטוּ הַיְהוּדִים הַמָּה
בְּשִׁנְאֵיהֶם: ² נִקְהָלוּ הַיְהוּדִים בְּעָרֵיהֶם
בְּכָל־מְדִינוֹת הַמֶּלֶךְ אֲחֻשְׁוֹרוֹשׁ
לְשַׁלַּח יָד בְּמִבְקָשֵׁי רַעְתָּם וְאִישׁ
לֹא־עָמַד לִפְנֵיהֶם כִּי־נִפְּל פְּחָדָם
עַל־כָּל־הָעַמִּים: ³ וּכְל־שָׂרֵי הַמְּדִינֹת
וְהָאֲחֻשְׁדָּרָפָנִים וְהַפְּחֹת וְעֹשֵׂי
הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר לְמֶלֶךְ מְנַשְׂאִים אֶת־
הַיְהוּדִים כִּי־נִפְּל פְּחַד־מִרְדֵּכָי עָלֵיהֶם:
⁴ כִּי־גְדוֹל מִרְדֵּכָי בְּבֵית הַמֶּלֶךְ וְשִׁמְעוֹ
הוֹלֵךְ בְּכָל־הַמְּדִינֹת כִּי־הָאִישׁ מִרְדֵּכָי
הוֹלֵךְ וְגְדוֹל: ⁵ וַיִּכּוּ הַיְהוּדִים בְּכָל־
אֲבֵיהֶם מִכַּת־חֶרֶב וְהָרַג וְאַבְדָּן וַיַּעֲשׂוּ

⁶ In de burcht van Sjoesjan doodden ze niet minder dan vijfhonderd man. ⁷ Ook doodden ze Parsjandata, Dalfon en Aspata, ⁸ Porata, Adalja en Aridata, ⁹ Parmasjta, Arisai en Aridai en Waizata, ¹⁰ de tien zonen van Haman, de zoon van Hamedata, de vijand van de Joden. Maar hun bezittingen raakten ze met geen vinger aan.

¹¹ Toen de koning die dag vernam hoeveel mensen er in de burcht van Sjoesjan gedood waren, ¹² zei hij tegen koningin Ester: 'Alleen al in de burcht van Sjoesjan hebben de Joden vijfhonderd man gedood, ook de tien zonen van Haman. Hoeveel tegenstanders zullen ze dan wel niet hebben gedood in de andere provincies van het rijk! Wat wilt u verder nog vragen? Het zal u gegeven worden. Wat is uw wens? Hij zal vervuld worden.'¹³ Ester antwoordde: 'Als het de koning goeddukt, laat hij de Joden in Sjoesjan dan toestemming geven om ook morgen te handelen volgens de wet die voor vandaag geldt. En laat hij hun toestaan om de lijken van Hamans tien zonen aan een paal te hangen.'

¹⁴ De koning gaf bevel dat het zo zou gebeuren. Er werd in Sjoesjan een wet uitgevaardigd, en ook werden de tien zonen van Haman opgehangen.

¹⁵ De Joden in Sjoesjan sloten zich dus ook op de veertiende dag van de maand adar aaneen en ze doodden in Sjoesjan nog eens driehonderd man. Maar hun bezittingen raakten ze met geen vinger aan.

¹⁶⁻¹⁷ Ook de andere Joden, elders in de provincies van het koninkrijk, hadden zich aaneengesloten en hun leven verdedigd. Op de dertiende dag van de maand adar verzekerden zij zich van rust door vijfenzeventigduizend van hun belagers te doden; hun bezittingen echter raakten ze met geen vinger aan. Op de veertiende van die maand hadden ze rust, en ze maakten van die dag een dag van feestmalen en feestvreugde.

בְּשִׁנְאֵיהֶם כְּרָצוֹנָם: ⁶ וּבְשׁוֹשַׁן הַבִּירָה

הָרְגוּ הַיְהוּדִים וְאַבְדוּ חֲמֵשׁ מֵאוֹת

אִישׁ:

וְאֵת ⁷

פָּרְשַׁנְדָּתָא

וְאֵת

דְּלִפּוֹן

וְאֵת

אַסְפָּתָא:

וְאֵת ⁸

פּוֹרְתָא

וְאֵת

אַדְלֵיאָ

וְאֵת

אַרִידָתָא:

וְאֵת ⁹

פָּרְמִשְׁתָּא

וְאֵת

אַרִיסִי

וְאֵת

אַרִידֵי

וְאֵת

וְיִזְתָּא:

וְעֵשְׂרֵת ¹⁰

בְּנֵי הַמֶּן בְּזֶן-הַמִּדְתָּא צָרַר הַיְהוּדִים הָרְגוּ

וּבְבִזָּה לֹא שָׁלְחוּ אֶת-יָדָם: ¹¹ בַּיּוֹם הַהוּא

בָּא מִסְפֵּר הַהֲרוּגִים בְּשׁוֹשַׁן הַבִּירָה

לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: ¹² וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר

הַמִּלְכָּה בְּשׁוֹשַׁן הַבִּירָה הָרְגוּ הַיְהוּדִים

וְאַבְדוּ חֲמֵשׁ מֵאוֹת אִישׁ וְאֵת עֵשְׂרֵת

בְּנֵי-הַמֶּן בְּשֵׁאֵר מְדִינוֹת הַמֶּלֶךְ מִה עָשׂוּ

וּמִה-שָׂאֲלֹתֶיךָ וַיִּנְתֶּנּוּ לָךְ וּמִה-בְּקִשְׁתֶּךָ עוֹד

וְתַעֲשִׂי: ¹³ וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִם-עַל-הַמֶּלֶךְ

טוֹב יִנְתֶּנּוּ גַם-מִחֶר לַיהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׁוֹשַׁן

לַעֲשׂוֹת כְּדַת הַיּוֹם וְאֵת עֵשְׂרֵת בְּנֵי-הַמֶּן

יִתְּלוּ עַל-הָעֵץ: ¹⁴ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהַעֲשׂוֹת

כֵּן וַתִּנְתֶּנּוּ דָת בְּשׁוֹשַׁן וְאֵת עֵשְׂרֵת בְּנֵי-

הַמֶּן תָּלוּ: ¹⁵ וַיִּקְהָלוּ הַיְהוּדִים [הַיְהוּדִים]

אֲשֶׁר-בְּשׁוֹשַׁן גַּם בַּיּוֹם אַרְבַּעַת עָשָׂר

לְחֹדֶשׁ אָדָר וַיִּהְרְגוּ בְּשׁוֹשַׁן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת

אִישׁ וּבְבִזָּה לֹא שָׁלְחוּ אֶת-יָדָם: ¹⁶ וּשְׂאֵר

הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּמְדִינוֹת הַמֶּלֶךְ נִקְהָלוּ |

וְעָמְדוּ עַל-נַפְשָׁם וְנוֹחַ מֵאִיבֵיהֶם וְהָרַגוּ

בְּשִׁנְאֵיהֶם חֲמִשָּׁה וּשְׁבַעִים אָלֶף וּבְבִזָּה

לֹא שָׁלְחוּ אֶת-יָדָם: ¹⁷ בַּיּוֹם-שְׁלוֹשָׁה

עָשָׂר לְחֹדֶשׁ אָדָר וְנוֹחַ בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר

¹⁸ (De Joden in Sjoesjan daarentegen, die zich op zowel de dertiende als de veertiende van die maand aaneengesloten hadden, hadden rust op de vijftiende en maakten van die dag een feestdag.) ¹⁹ Zo komt het dat de Joden van het platteland, die in niet-ommuurde steden wonen, de veertiende dag van de maand adar vieren met feestvreugde en feestmalen en elkaar op die dag lekkernijen sturen.

²⁰ Mordechai stelde al deze gebeurtenissen op schrift en hij stuurde brieven naar de Joden in alle provincies van koning Achasjverosj' rijk, of ze nu dichtbij woonden of ver weg. ²¹ Daarin verplichtte hij hen ertoe om elk jaar opnieuw zowel de veertiende als de vijftiende dag van de maand adar te vieren, ²² omdat dit de dagen waren waarop de Joden rust gekregen hadden en niet meer door hun vijanden werden bedreigd, en omdat dit de maand was waarin droefheid was veranderd in vreugde en waarin rouw was veranderd in feest. Ze moesten er dagen van feestmalen en feestvreugde van maken, dagen waarop ze elkaar lekkernijen stuurden en geschenken gaven aan de armen. ²³ De Joden gaven gevolg aan wat Mordechai hun schreef, en maakten zo een vast gebruik van iets waarmee ze zelf al een begin hadden gemaakt.

²⁴ Want zo was het gegaan: Haman, de zoon van Hamedata, een nakomeling van Agag en de vijand van alle Joden, had een plan beraamd om de Joden uit te roeien. Hij had het *poer*, dat wil zeggen het lot, laten werpen om paniek onder hen te zaaien en hen te kunnen uitroeien. ²⁵ Maar nadat Ester zich tot de koning had gewend, gaf deze niet alleen toestemming om een brief te schrijven, maar besloot hij ook dat het onheil dat Haman met zijn verderfelijke plan tegen de Joden had beraamd, op diens eigen hoofd zou neerkomen. Hij en zijn zonen werden aan de paal gehangen. ²⁶ Het is naar het woord *poer* dat deze dagen Poeriem worden genoemd.

Daarom – vanwege de inhoud van het schrijven van Mordechai, en vanwege alles wat ze hadden meegemaakt en wat hun was overkomen – ²⁷ namen de Joden de verplichting op zich om deze beide da-

בו ועשה אתו יום משתה ושמחה:
¹⁸ והיהודיים [והיהודים] אשר בשושן
 נקהלו בשלושה עשר בו ובארבעה
 עשר בו ונוח בחמשה עשר בו
 ועשה אתו יום משתה ושמחה:
¹⁹ על-כן היהודים הפרוזים [הפרזים]
 הישבים בערי הפרוזות עשים את יום
 ארבעה עשר לחדש אדר שמחה
 ומשתה ויום טוב ומשלח מנות איש
 לרעהו: ²⁰ ויכתב מרדכי את-הדברים
 האלה וישלח ספרים אל-כל-
 היהודים אשר בכל-מדינות המלך
 אחשוורוש הקרובים והרחוקים:
²¹ לקיים עליהם להיות עשים את
 יום ארבעה עשר לחדש אדר ואת
 יום-חמשה עשר בו בכל-שנה ושנה:
²² כימים אשר-נחו בהם היהודים
 מאיביהם והחדש אשר נהפך להם
 מיגזון לשמחה ומאבל ליום טוב
 לעשות אותם ימי משתה ושמחה
 ומשלח מנות איש לרעהו ומתנות
 לאביונים: ²³ וקבל היהודים את
 אשר-החלו לעשות ואת אשר-כתב
 מרדכי אליהם: ²⁴ כי המן בן-המדתא
 האגגי צרר כל-היהודים חשב
 על-היהודים לאבדם והפל פור הוא
 הגורל להמם ולאבדם: ²⁵ ובבאה
 לפני המלך אמר עס-הספר ישוב
 מחשבתו הרעה אשר-חשב על-
 היהודים על-ראשו ותלו אתו ואת-
 בניו על-העץ: ²⁶ על-כן קראו לימים
 האלה פורים על-שם הפור על-כן
 על-כל-דברי האגרת הזאת ומה-ראו
 על-ככה ומה הגיע אליהם: ²⁷ קימו
 וקבל [וקבלו] היהודים | עליהם |

gen nooit ongemerkt voorbij te laten gaan, maar ze elk jaar te vieren op de voorgeschreven wijze en op de vastgestelde tijd. Ze wilden dit tot een vast gebruik maken voor zichzelf en voor hun nakomelingen, en voor allen die zich bij hen zouden aansluiten.²⁸ De herinnering aan deze dagen moest levend gehouden worden: ze moesten worden gevierd door elke generatie en door elke familie, in iedere provincie en in iedere stad. Nooit mocht de viering van deze poeriemdagen bij de Joden in onbruik raken, en ook bij hun nakomelingen mochten ze niet in vergetelheid raken.

²⁹ Koningin Ester, de dochter van Avichajil, stelde samen met de Jood Mordechai een tweede schrijven op om Poeriem nadrukkelijk verplicht te stellen.³⁰ Er werden brieven gestuurd naar alle Joden in alle honderdzevenentwintig provincies van Ahasjverosj' koninkrijk, met betuigingen van vriendschap en trouw.³¹ Daarin werd de viering van Poeriem op de vastgestelde tijd verplicht gesteld: ze moesten zich houden aan wat de Jood Mordechai hun had opgelegd – ook koningin Ester legde hun dit nu op – en de verplichtingen nakomen die zij voor zichzelf en voor hun nakomelingen waren aangegaan wat betreft vasten en weeklagen.³² Esters bevelschrift bevatte bindende voorschriften voor de poeriemdagen, en de inhoud ervan werd te boek gesteld.

10 Koning Ahasjverosj legde zowel het vasteland als de eilanden voor de kust belasting op.² Al zijn machtige daden en krijgsverrichtingen zijn opgetekend in de kronieken van de koningen van Medië en Perzië, evenals alle bijzonderheden over de hoge positie die hij Mordechai had gegeven.³ Mordechai, de Jood, volgde in rang immers onmiddellijk op koning Ahasjverosj. Hij stond bij de Joden in aanzien en was bij hen allen geliefd, want hij streefde het geluk van zijn volk na en was een pleitbezorger voor het welzijn van allen die tot dit volk behoorden.

וְעַל־זָרְעָם וְעַל כָּל־הַנְּלוּיִם עָלֵיהֶם
וְלֹא יַעֲבֹר לְהִזּוֹת עֲשִׂים אֶת שְׁנֵי
הַיָּמִים הָאֵלֶּה בְּכַתְּבָם וּכְזַמְנָם בְּכָל־
שָׁנָה וְשָׁנָה: ²⁸ וְהַיָּמִים הָאֵלֶּה נִזְכָּרִים
וְנַעֲשִׂים בְּכָל־דָּוָר וְדָוָר מִשְׁפָּחָה
וּמִשְׁפָּחָה מְדִינָה וּמְדִינָה וְעִיר וְעִיר
וַיְמֵי הַפּוּרִים הָאֵלֶּה לֹא יַעֲבְרוּ מִתּוֹךְ
הַיְהוּדִים וְזָכְרָם לֹא־יִסּוּף מִזָּרְעָם:
²⁹ וְהִתְּכַתֵּב אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה בַת־
אַבִּיחַיִל וּמְרַדְּכֵי הַיְהוּדִי אֶת־כָּל־
תְּקֵף לְקַיֵּם אֶת אַגְרַת הַפָּרִים הַזֹּאת
הַשְּׁנִיית: ³⁰ וַיִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל־כָּל־
הַיְהוּדִים אֶל־שִׁבְעַת וְעֶשְׂרִים וַיִּמְאַה
מְדִינָה מַלְכוּת אַחַשְׁוֵרוּשׁ דְּבָרֵי
שָׁלוֹם וְאַמֶּת: ³¹ לְקַיֵּם אֶת־יְמֵי הַפָּרִים
הָאֵלֶּה בְּזַמְנֵיהֶם כַּאֲשֶׁר קִיִּם עָלֵיהֶם
מְרַדְּכֵי הַיְהוּדִי וְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה
וּכַאֲשֶׁר קִיִּמוּ עַל־נַפְשָׁם וְעַל־זָרְעָם
דְּבָרֵי הַצּוּמוֹת וְזַעֲקָתָם: ³² וּמֵאַמֶּר
אֶסְתֵּר קִיִּם דְּבָרֵי הַפָּרִים הָאֵלֶּה
וְנִכְתָּב בַּסֵּפֶר:

וַיִּשֶׁם הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁרֵשׁ

[אַחַשְׁוֵרוּשׁ] | מִסַּעֲלֵה־אֶרֶץ וְאֵי
הַיָּם: ² וְכָל־מַעֲשֵׂה תְּקֵפוֹ וּגְבוּרָתוֹ
וּפְרָשֵׁת גְּדֻלַּת מְרַדְּכֵי אֲשֶׁר גָּדְלוּ
הַמֶּלֶךְ הַלּוֹא־הֵם כְּתוּבִים עַל־סֵפֶר
דְּבָרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי מְדִי וּפָרַס:
³ כִּי | מְרַדְּכֵי הַיְהוּדִי מִשְׁנָה לְמֶלֶךְ
אַחַשְׁוֵרוּשׁ וְגָדוֹל לַיְהוּדִים וְרָצוּי לְרַב
אֲחִיו דָּרַשׁ טוֹב לְעַמּוֹ וְדָבַר שָׁלוֹם
לְכָל־זָרְעוֹ:

סכום הפסוקים של מגלת אסתר מאה וששים ושבעה, וחציו 'זוען אסתר ותאמר',

פרק ה' פסוק ז' (5:7). וסדריו חמשה.